Angelus apparet Sauinæ fratrem lugenti. *Matth. 10.*

fleret, & pro eo idolis supplicaret: tandem posito super petram capite, sopore oppressa, obdormiuit. Angelus autem Domini ei dormienti apparuit: dicens. Sauina noli flere, sed relictis omnibus, quæcunque habes, recede ab his hominibus vana colentibus, & inuenies fratrem tuum in maximo honore constitutum. Dixit enim Dominus, Qui non reliquerit patrem aut matrem propter me, non est me dignus. Et his dictis: recessit angelus ab ea.

Sauina cum Maximinola peregre proficiscitur.

BEATA vero Sauina euigilans, ait ad Maximinolam collactaneam suam, Dilectissima mihi Maximinola, aliquid ne sensisti? Et illa, etiam Domina. Nam vidi hominem tecum loquentem, sed nescio quid dicentem. Non me (inquit Sauina) accusabis. Et illa, absit Domina. Quæcunque vis, facias: tantum ne te occidas: Sicque in crastino occulte, nesciente patre, à patria recesserunt, Dominum cum lachrymis orantes, vt viam sibi suam dirigeret. Cum ergo Sauinus pater eius diu fecisset eam inquiri, & non inuenisset: eleuatis in cælum manibus ait. Si tu es Deus, qui potestatem habes in cælo, & in terra, & alius præter te Deus non est, si potestatem habes saluandi nos, destrue idola manu facta, quæ vsque nunc adoraui, quæ & me natosque meos saluare non potuerunt. Tunc intonans de cælo Dominus, idola omnia confregit, & comminuit à summo vsque ad fundamentum, quod multi videntes crediderunt. II.

Romam venit. Ibi baptizatur. Miracula eius. Iterum apparet ei angelus.

DEINDE non multo temporis spatio transacto, beata Sauina Romam veniens, vrbem circuiuit, & sepultura beati Petri Apostoli visitata, adhærens mulieri cuidam religiosæ nomine Iustinæ, pariter cum ea orationi vacabat, cuius tandem exhortationibus, Sauina ipsa ab Eusebio Papa baptizata, in virginitate permansit & dum in vrbe esset, duo cæci, duo debiles, & vnus claudus eius orationibus sanati sunt. Post hæc, dormienti ei iterum Angelus Domini apparuit, dicens Sauina, quid est quod facis? Vt quid enim despexisti patrem, & matrem, domosque paternas, & modo hic in delitijs epularis, neque perseueras in peregrinatione tua? Surge & vade Trecas in Campaniam, ibi namque inuenies fratrem tuum quem desiderat anima tua, gemmis pretiosis coronatum: quo dicto, recessit angelus ab ea, III.

Vadit Trecas. Sauinianus martyr.

ILLA vero, vt euigilauit: tremens & Deo gratias agens Româ discessit, & venit Trecas. Cum ergo iam à Trecis ciuitate solo miliari distaret, & præ labore ibidem quiesceret: ecce vir quidam nobilis nomine Licerius de ciuitate egressus, dixit ad eam: Vnde es? cui Sauina, Ego de ciuitate ista sum. Et ille, cur mentiris? nam & loquela tua te peregrinam esse indicat. At illa, vere domine peregrina sum, & fratrem meum Sauinianum diu perditum quæro. Cui ait vir ille, Non est hic, quem quæris: nam & paulo ante Aureliani iussu pro Christo decollatus est, & in tali loco sepultus, locumque ei sepulturæ indicauit. Illa vt hæc audiuit, mox in orationem prostrata, ait: Domine Iesu Christe, qui mihi semper ab adolescentia gubernator fuisti, non me amplius permittas duris itineribus fatigari, sed iube indignum corpus meum sepulturæ hic tradi. Commendo tibi famulam meam, quæ propter me tanta sustinuit: fratremque meum quem hic videre non potui, fac vt vel in regno tuo videre merear, & completa oratione, emisit spiritum. Quod videns Maximinola eius famula, cæpit flere, quia necessaria ad eam sepeliendam non habebat. Illa autem flente, ecce vir venerabilis Licerius ad ciuitatem remeabat, & videns Sauinam mortuam. Maximonolam consolatus est & vestes ad eam sepeliendam præparauit. Deinde conuocatis clericis, ac sacerdotibus alijsque vrbis ciuibus, honorifice ibidem sepulta est. Vna autem mulier cæca, & manibus arida, cum corpus eius tetigisset, statim apertis oculis, & manibus sanis, recessit incolumis. Prædictus vero Licerius quamdiu vixit, Maximinolæ necessaria ministrauit. IV.

Sauina ad sepulchrum fratris moritur. Ibidem sepelitur.

Corpus S. Sauinæ requiescit in suburbijs Tricassinæ vrbis in cœnobio Cellensi.

VITA SANCTI MEDERICI ABBATIS, EX SPECVLI VINCENTII LIB. XXX. CAP. XCII.

AVG. 29. S. Mederici patria & genus. Abstinentia eius.

ANno Domini nongentesimo octogesimoquarto, qui fuit primus annus Ottonis tertij secundùm chronica, leuatum est Parisius corpus S. Mederici Abbatis, ipso die depositionis eius, scilicet quarto Calendas Septembris. Hic Eduæ ciuitatis pago ortus, nobilis genere, cùm tredecim annos ætatis implêsset, inuitis parentibus ad monasterium eiusdem ciuitatis abijt: & ingressus, tantæ abstinentię fuit, vt in hebdomada non nisi bis edulij quicquam caperet, quod non nisi pane hordeaco, vel quod vilius reperire poterat, & aquæ modico fiebat. Corpus vero cilicio asperrimo occultè tegebat, & desuper in vestibus alijs fratribus similis erat. Tandem mortuo Abbati successit, vbi non honorem, sed onus se accepisse considerans, omnibus sibi commissis verus pater apparere studuit. Ipso tempore, quidam monachus eiusdem loci, cùm libidinis æstu grauiter vreretur, & hoc patri pio indicâsset: ille tunicam, qua induebatur, ei ad induendum direxit: Qua indutus, ilicò dæmon incentor ipsius mali, fugiendo delituit, magnis vocibus proclamans: Sancte Mederice, cur incendis me precibus tuis? Vasculum quod diu possederam abstulisti, & me inextinguibili incendio mancipâsti. Tunc sanctus diuina voce eum increpauit, & ille abscessit. Monachus verò ille postmodùm in tanta sanctitate permansit, vt plurimæ per eum virtutes efficerentur. Alius quoque prædicti patris discipulus, ità erat diabolica illusione subactus, vt quandocunque operi diuino insistere deberet, statim vt synaxeos oratio consueta finienda erat, ab ecclesia exiret. Qua de causa frequenter admonitus, non tamen est emendatus. Tunc sanctus Abbas panem accepit, & benedicens, eulogias fratri tribuit, & ab eo mox inimicum exclusit. Cùm de diuersis regionibus, audita eius fama, ad eum multi properarent, desertũ locum expetijt, & sub statu diù desiderato sese conclusit: ita * vt quicquid ciborum sumendum esset, proprijs manibus elaboraret. Fratres verò de abscessu eius tristes effecti, per vastam eremum longè lateque eum perquirunt, & tandem inuentum, cùm reducere non possent, Episcopum adeunt. Qui cum eis pergens, sanctum in eremo reperit: & excommunicationis vinculo eum alligans, ad monasterium perduxit, vbi multa post sanctitate, floruit, & multas infirmitates curauit. Tandem orationis causa, Parisius proficisci voluit: in quo etiam itinere, multa per eum Dominus miracula fecit. Denique Parisius veniens, in cellula quæ sub nomine S. Petri Apostoli fuerat consecrata, duobus annis & nouem mensibus Deo militauit, ac demum vocatis discipulis suis, obitûs sui diem indicauit, in quo expletis omnibus, valedicens eis, inter verba orationis ad Deum migrauit quarto Calendas Septembris.

Creatur Abbas. Tunica sua monachum liberat à libidinis æstu. Alium monachum ab infestatione diaboli pane benedicto eripit. * Vult latere mundũ, sed non potest. Felicissimus obitus eius.

VITA

VITA SANCTI FIACRII CONFESSORIS ET EREMITÆ, VT HABETVR IN EGREGIO MS. CODICE ECclesiæ Traiectensis: nomen Authoris deerat, quod dolendum in eiusmodi libris rarò extare.

AN. 640.

I. BEATVS Fiacrius ex Hybernia nobilibus ortus parentibus, solitariam vitam appetens, Meldis ad sanctum Faronem Episcopum cum quibusdam socijs suis aduenit. Cuius desiderium cùm pontifex cognouisset, & ei locum in nemore, ad se ex proprio patrimonio pertinentem, nomine Brodolium assignâsset, eum ibidem perduxit. Beatus autem Fiacrius, euulso nemore, monasterium in honore beatæ Mariæ Virginis construxit, & exiguam domum seorsum ædificauit, in qua manens, hospites suscipiebat: & de die in diem virtuti studens, in Deo proficiebat, corpori proprio hostis nimis austerus, & quod sibi subtrahebat, peregrinis & pauperibus erogabat. Fama igitur eius sanctitatis, longè lateq; compertà: omnes robore priuati, elingues siue contracti, aut obsessi, aut alia incommoditate detenti, qui ad eum veniebant, vel deferebantur, sola manûs impositione sanitati pristinæ reddebantur. Cuius beata opinio vbique discurrens, sanctum Cillenum, qui ex Romanæ peregrinationis itinere applicuerat, adduxit ad videndum eum. Quem sanctus Fiacrius sibi sanguine coniunctum cognoscens, spirituali cognatione & gaudio suscepit: atque diuino alloquio cum eo vacans, aliquandiù apud se detinuit in Domino.

AVG. 30. S. Fiacrij patria & parentes. Monasterium construit & hospitale. Claret miraculis. In vita Faronis 28. Octobr. Chillenus vocatur.

II. POSTHÆC Fiacrius non habens vndè inopiam aduenientium releuaret, accessit ad Episcopum, petens vt liceret ei tantum nemoris euellere, vt ibidem posset hortum facere ad nutrienda olera pro pauperibus peregrinis. Cui pontifex tantum rogati nemoris, quantum in gyro circa domum suam propria manu fodiendo, in vna die fossato posset circundare: & quicquid intrà fossarum concluderet, liberum absq; cauillatione, quasi hæreditarium possideret. Quo audito ad solitudinem reuersus, facta oratione, baculum quem manu tenebat per terram trahebat, & quod est dictu mirabile, ad nutum viri Dei, tractu baculi, terra dehiscens patebat: & nemus hinc & indè funditus corruebat.

Cum sufficio omnium stupore, baculo terram aperit, ad modũ fossę.

III. INTEREA mulier quædam aduenit, quæ viso terræ dehiscentis miraculo, stupefacta ad Episcopum festinauit: Eremitam magnificum, esse magum, maleficum, & incantatorem asserens, & non Dei cultorem. Deindè cum celeritate ad eremum reuersa, sancto viro conuicia, contumeliasq; & blasphemias irrogauit, & eum authoritate Episcopi ab incepto opere cessare præcepit: ipsum etiam Episcopum aduenire nunciauit. Hac de causa ab incepto opere cessans, sanctus contristatus, super petram resedit. Mirabilibus mirabiliora succedunt: Petra namq; durissima, nutu Dei, vt sessioni sancti esset habilior, sub ipso concauum eidem præstitit locum. Quæ petra in hodiernum diem, eodem in monasterio seruatur, & locus sessionis eius demonstratur, cuius tactu debiles sæpiùs restituuntur sanitati. Prouocatus igitur pontifex verbis mulieris, aduenit: & videns vtraque miracula, intellexit Eremitam magni esse meriti apud Deum, & deinceps eum feruentiùs dilexit, & quandiù vixit, ei familiariùs adhæsit. Fossata verò tactu baculi viri Dei facta vsque in hodiernum diem ab incolis demonstrantur. Ab [a] illo tempore quo mulier sanctum virum Dei accusauit apud Episcopum vsq; in præsens mulieres in eius monasterium non intrauerunt. Ad iram siquidem prouocatus à muliere, orauit quòd omnis mulier, quæ eius monasterium ingrederetur, sui corporis infirmitatem incurreret.

Mulier accusat eum maleficij apud S. Faronem Episcopum. Miraculum ingens. Tenerè eũ diligit Episcopus. [a] Precibus ingressum monasterij mulieribus occlusit.

IV. POSTMODVM igitur, quædam mulier diues & nobilis volens experiri quid accideret mulieri monasterium prædictum intrãti, ad illud ancillam suam manibus proprijs impulit. Quo [b] facto, videntibus omnibus qui aderant, ipsa vnum oculum amisit: ancilla verò illæsa permansit. Sed [c] & moderno tẽpore mulier de Latiniaco in monasterio vnum pedem posuit, qui statim intumuit, tumorq; ascendendo, tibiam, genu & crus occupauit. Sunt & alia multa, quæ mulieres ab ingressu monasterij prædicti compescunt. Beatus itaq; Fiacrius in eodem loco, signis & virtutibus coruscans, cursum [d] vitæ feliciter consummauit. At cuius tumulum quasi continuè gloriosa fiunt miracula.

[b] Castigatur diuinitùs mulier temeraria. [c] Item alia. [d] Obdormit in Domino S. Fiacrius.

V. INTER quæ accidit, quòd quidam vir de Montiaco, qui duos habebat paruulos, diutissimè infirmatos, & tandem vt ad beatum Fiacrium duceret, iumento imposuit, vnum antè, alium retrò, medius verò ipse resedit. Et cum iter aggressus peruenisset ad pontem, qui dicitur Pons rapidus, iumentum suum pedem offendit & in fluuium corruit, cum patre & filijs proclamantibus, Sancte Fiacri succurre nobis. Et cùm rei exitus à circumstantibus præstolaretur: subitò pater emersit & filij. Aqua insuper duorum hominum longitudine profunda, se calcabilem patri præbuit, qui filios dextera læuaq; arripiens, sine difficultate ad terram reduxit, sanctum asserens sibi affuisse Fiacrium. Quod vt manifestùs pateret, sicut de periculo, ità de morbo, quo, vt dictum est, diù priùs laborauerant, in ipso articulo liberati sunt.

Pater cum duobus filijs à submersione eripitur. Filij ab infirmitate curantur.

VI. QVATVOR pueri balneantes se, apud Nouiomum in flumen Isara nomine, fortuitò submersi, & à piscatoribus à sexta hora vsque ad solis occasum quæsiti nec inuenti: tandẽm à matre duorum illorum, quos sanctus Fiacrius à submersione, & morbo pridem liberauerat, inuocatus est, & ab ea adiuratus, vt simili facto ostenderet quantùm posset apud Deum. Post ipsius mulieris orationem, statim pueri emerserunt viuentes: dicentes se à quatuor dæmonibus fuisse ligatos, sed per sanctum Fiacrium nunc solutos.

Quatuor pueri submersi reuiuiscunt.

VII. QVIDAM de territorio Ambianensi, polypum quasi ouum super nasum habens, vt anser sibilans, omnibusque monstrum apparens, ad Sancti Dei monasterium confluens, ibique orans, obdormiuit: ac statim surgens sanatum se inuenit.

Quidam curatur à nario polypo.

VIII. SEPTEM peregrini de S. Dionysio venientes, cùm non longè essent à monasterio S. Fiacrij, dixerunt quatuor ex illis: Eamus ad sanctum Fiacrium. Reliqui verò tres dixerunt: Nos viscosi non sumus, non habemus necesse ire ad eum, ipse non habet peregrinos nisi viscosos. Quatuor tamen ad Sanctum incedentibus, tres prædicti eos irridentes sæpiùs clamabant: Ite viscosi ad medicum viscosorum. Nec mora: cæci facti sunt, & apertis oculis nihil videbant. Pœnitentes igitur clamabant post quatuor socios, qui ad Sanctum Dei properabant. At illi putantes eos vt prius irridere, ipsis non intenderunt. Tandem visitato sancto Fiacrio reuersi, prædictos sex socios suos inuenerunt cæcos, errare per agros. Cognoscentes verò culpam, eos ad sanctum Fiacrium duxerunt, & cum ipsis Sancti misericordiam implorantes, obtinuerunt eis visum restitui. Tanta autem quotidiè, meritis beati confessoris perpetrantur in diuersis partibus miracula, quòd de singulis non est nostræ possibilitatis scribere.

Castigãtur diuinitùs sancti viri. Rursus cõsequuntur misericordiam & à cæcitate liberantur.